

YOUNG ADULT

MAKIIA LUCIEROVÁ

# VE JMÉNU CTI



MINULOST NIKDY  
NEZAPOMÍNÁ...

FANTASY

  
COSMOPOLIS



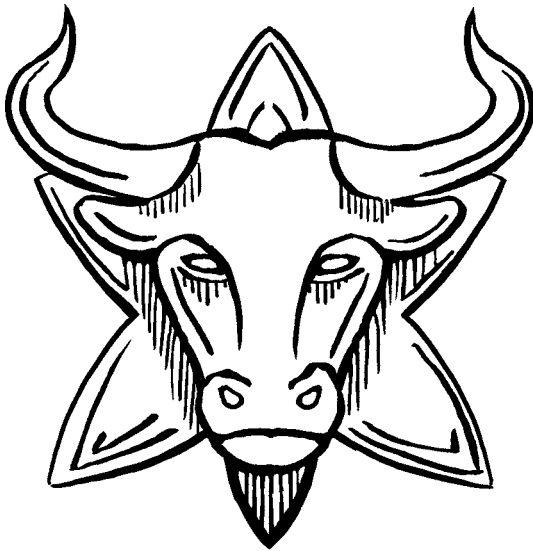
MAKIIA LUCIEROVÁ

VE JMĚNU  
CTI



*Ani nebe nezná hněv  
větší lásky obrácené v zášť,  
ani peklo neběsí  
tak jako žena zhrzená.*

William Congreve, *Truhlící nevěsta* (1697)



# PROLOG

Jeli hodiny v kuse, černou nocí až do soumraku, nezastavovali ani, aby nechali odpočinout koně. Věděli, co je jim v patách. Hrozba, která nebyla ani vidět, ani slyšet, ani cítit, dokud se člověk neohlédl a neměl ji přímo před sebou. Pak už bylo na útek pozdě. Protože mor se šíří vzduchem, víte. To ví každý.

Jehan měla co dělat, aby v sedle udržela otevřené oči. Únava jí stahovala bradu k hrudi, až se přistihla, jak usíná, a znovu se v sedle napřímila. Její zakalené oči sotva vnímaly vysoké, majestátní cypřiše lemující cestu a slunce, které se na východě vyhoupllo nad hory. Deset gardistů jelo před ní, deset vzadu. Víc už jich nezbylo. Ostatní museli nechat v městech a vesnicích po cestě. Její lidi. Zahozené jako hadí kůže.

Mrtvé jako hadí kůže.

Teď na ně Jehan nesměla myslet. Jakmile by začala, musela by křičet. Pořád, navěky. A to si nemohla dovolit, ne tady, před ostatními.

Mari byla naživu. Aspoň za to mohla být vděčná. Právě v tu chvíli se na ni Mari otočila ze svého koně. Měla na sobě cestovní plášť ve stejné barvě půlnoční modři jako Jehan. Neměla nasazenou kápi, takže jí dlouhé tmavé vlasy volně vlály ve větru. Úsměv, kterým Jehan obdařila, byl unavený, ale uklidňující. *Už to není daleko*, naznačily její rty.

Jehan se přes to všechno musela usmát. Mari opakovala totéž už několik dní. *Už to není daleko. Už tam skoro jsme.* Jehan se to chystala poznamenat nahlas, ale právě v tu chvíli se jeden z gardistů před ní svezl z koně. Neprobralo ho to, takže se nestačil zachytit. Celým tělem sklouzl ze sedla a přistál na zemi se zaduněním a nezaměnitelným zvukem lámajících se kostí.

„Stát!“ zavelela Jehan.

Zvedl se prach a rozletěly kamínky. Celý průvod se zastavil. Aniž by čekala na pomoc, Jehan sesedla z koně. Vzala Mari za ruku a rozběhly se na místo, kde u padlého gardisty již klečel briský ambasador.

Vztyčil proti nim paži ve varovném gestu a vzkřikl: „Odstupte!“

Normálně to byl muž mírného, přívětivého chování, již letitý a důstojný, a proto je zuřivost jeho hlasu donutila zastavit na místě. Zuřivost a pod ní ukrytá panika. Poslechli. Jehan, Mari, gardisté, vyslanec z Oliverasu. Stará chůva i dvorní malířka, sepjaté ruce zbělelé hrůzou.

Gardista ležel na zádech víceméně v bezvědomí. Jedna jeho paže spočívala na zemi v šeredném, nepřirozeném úhlu, takže Jehan ihned poznala, že je zlomená. Zároveň ale chápala, že zlámané kosti jsou teď to nejmenší, co ho trápí. Z tváře, která nabrala dobře známou skvrnitě rudou barvu, mu crčel pot. Zaplavila ji lítost, žal, ale nikoli překvapení.

„Mor?“ zeptala se tiše. Cítila, jak Marina dlaň v její ruce ztuhla.

„Má horečku.“ Ambasador se jal zbavovat gardistu tuniky. Nenamáhal se ji svlékat přes hlavu a zlámanou paži, místo toho sňal z opasku dýku a kůži a vlnu rozřízl.

„Takže horečka. To ještě neznamená...“, doufala Mari. O další slova ji však připravil děs, který ji zachvátil, když ambasador rozhrnul gardistův oděv a odhalil mu podpaží. Mezi chmýřím černých chloupků mu vyrůstala dýměj o velikosti vejce. Vycházely z ní divné klokotavé zvuky. Chvěla se a pulzovala, jako by krev a hnis a jed, které v ní čekaly, byli živí tvorové, co se snaží dostat ven.

Znechucená Jehan odstoupila. Všichni odstoupili. Ucítila, jak se jí po páteři rozběhl mrazivý strach a ochromil jí končetiny. V dálce stoupaly k nebi sloupy dýmu. Další vesnice pálila své mrtvé. Jehan hluboko v hrdle téměř cítila hořkou pachut' popela.

Šedovlasý ambasador zůstal skrčený vedle gardisty. Nakrátko zavřel oči. Když je opět otevřel, hleděly na Jehan. Zarudlé vyčerpáním, lemované hlubokými kruhy, které byly den ode dne tmavší.

„Princezno Jehan. Takhle to dál nejde. Musíš nás opustit.“

Jehan si vyměnila polekaný pohled s Mari. „Co to říkáte? Koho mám opustit? A kam mám jít?“ Kolem zvučelo nervózní mumlání.



„Brzdíme tě.“ Ambasadore vstal a zapraskalo mu v kolenou. „Každý z nás tě ohrožuje. Jdi s lordem Ventillasem. Vezmi Mari, vezmi ženy – a najděte krále Rayana.“

„Otče, ne!“ vyhrkla Mari. Po jediném ambasadorevě pohledu však další slova spolkla.

Jehan neměla v úmyslu pokračovat do hlavního města Oliverasu bez něj. „A vás tady nechat? To samozřejmě nemůžu...“

„Princezno Jehan,“ promluvil ambasadore ledovým hlasem. „Kolik let už válčíme s Oliverasem?“

*Přednáška z historie? Teď?* „A co na tom záleží?“

„Tak kolik? Pověz mi to.“

Jehan si přesné číslo ani nepamatovala. Kdo by si ho taky pamatoval? Všichni ji pozorovali, čekali... Po šíji se jí šířilo pokořující horko. Mari jí stiskla ruku a potichounku, pouze pro její uši, zamumlala přes sevřené rty: „Padesát dva.“

Jehan opětovala stisk. Na Mari se mohla vždycky spolehnout. „Padesát dva let,“ zopakovala hlasitěji.

„Všechny roky, co jsem naživu.“ Z pohledu, kterým ambasadore obdařil ji i Mari, ihned vyčetla, že viděl a slyšel všechno. „Nikdy jsem nepoznal život v míru. Stále jen boje, nespočet mrtvých. Tvoji bratři. Moji synové. A tahle válka skončí dnem, kdy se vdáš za krále. Ty tuhle cestu *musíš* přežít a tvé šance budou daleko lepší, budeš-li cestovat rychle a vyhneš se všem hrozbám.“

Jakási cestovní karanténa. Znělo to logicky. „Ale proč nejdete vy? Vy jste vůdce téhle delegace. Otec poslal *vás*.“

Cítila, jak Mari vedle ní zatajila dech. Ona znala odpověď na Jehaninu otázku. Viděla ji vepsanou v otcově tváři.

„Nemůžu.“ Ambasadore si z krku odhrnul límec a odhalil velkou dýměj těsně pod uchem. Vřed jako přezralá bobule, v barvě vína, připravený prasknout.

Jehan se kousla do rtu tak silně, že ucítila krev. Mariina ruka jí vyklouzla z dlaně, ale když její přítelkyně zavrávala a padala kupředu, Jehan ji popadla za paži a stáhla ji zpátky.

Ambasador se na dceru ani nepodíval. Místo toho upřeně sledoval, co dělá Jehan. Od vesnice k nim dolehly kostelní zvony. Nekonečné vyzvánění. Varování pro všechny v doslechu, ať se drží dál. Že tady přístřeší nenajdou. Jehan bojující s rostoucí panikou uvažovala nad tím, co pro ně pro všechny znamená ambasadorova nemoc. Oliveras, království, jehož královnou se měla stát, *nenáviděla*. Nepřineslo nikdy nic než bolest a smrt všem, které milovala. Chtěla se vrátit domů, do Brisys. Ale dala slib svému otci. Dala mu své slovo. A tak se velmi tiše zeptala: „Co budete dělat?“

V ambasadorově výrazu se mihla spokojenost. Zahledl se do lesů za silnicí. „Zůstaneme tady, utáboříme se.“ S letným pohledem na gardistu odsouzeného k záhubě dodal: „V tomhle stavu nás nikdo nepřijme. Když budeme moci, pojedeme za vámi.“

„Až budete moci,“ opravila ho Jehan.

„Ano, až,“ přikývl ambasador. Jen aby jí vyhověl, jak věděla. A nyní se zadíval na člověka stojícího za ní. „Můj lorde Ventillas.“

Rozvážný oliveraský vyslanec byl mladší muž, ještě ani ne třicetiletý. Předstoupil. „Dám na ně pozor, ambasadore. Máte mé slovo.“

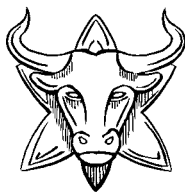
„Brisa je vám zavázána.“ Ambasador se uklonil. „Nechť vás Bůh obdaří svou přízní ještě po mnoho let.“

„I vás,“ vrátil mu lord Ventillas úklonu, hluboce a formálně.

Do několika minut se na cestu připravil mnohem skrovnější průvod. Mari zastavila svou klisnu tak blízko u ambasadora, jak se odvážila. „Otče.“

Ambasador stál vedle umírajícího gardisty. Jehan ho slyšela ti-chounce říkat: „Mari, jsi srdcem svého otce. Buď statečná, holčičko moje, kvůli mně.“

Jehan už se na ten výjev nevydržela dívat ani vteřinu. Pobídla koně a vyrazila po prastaré silnici lemované cypřiši. Přes slzy neviděla. Neohlédla se na ty, které opustila. Neohlédla se, jestli její přítelkyně jede za ní. Věděla, že po celý život, vždycky, kamkoli půjde Jehan, Mari ji bude následovat.



# 1

## ○ ROK POZDĚJI

**P**okud šlo o mrtvé, nejlepší ze všeho bylo předstírat, že je nevidíte. Cas se to musel chtít nechtít naučit hned na začátku, když udeřil mor a země kolem něj byla plná zakrytých těl. A nyní když přecházel most, kráčeje po boku s duchem, který s ním usilovně držel krok, mu bylo jasné, že se bude muset snažit ještě mnohem víc. Protože tenhle konkrétní duch začínal mít podezření.

Cas ho znal. Jmenoval se Izaro. Za života hlídal most sousedící s pozemky po Casových předcích. Prošedivělý výběrčí mýta s černým plnovousem, který mu přetékal až na hruď, klenutou a pevnou, jako by patřila tělu silného zvířete. Takže Izaro už to má taky za sebou. Kdo vůbec zbyl?

„Chlapče?“ oslovil ho Izaro hrubým, přísným hlasem. Zaskočil Case nepřípraveného, když se za ním poblíž vjezdu na most zjevil zpoza stromu. Cas nedokázal včas zamaskovat svůj úlek a Izaro mu v očích musel spatřit něco – uvědomění či poznání –, co mu nasadilo brouka do hlavy.

Ve vzduchu časného rána visel chlad doprovázený bouřlivými větry podzimu. Cas šel dál jakoby nic. Přitáhl si plášť blíž k tělu a podíval se

dolů do řeky valící se svižně k západu. Jeho dech byl pravidelný, výraz obličeje prázdňý. Pokud mu srdce tlouklo rychleji než obvykle, nevěděl o tom nikdo než on.

Což se ovšem nedalo říci o jeho koni, kterého Cas držel za otěže a vedl za sebou. Byla to pěkná bílá klisnička s černou hvězdičkou pod pravým okem, která byla až do Izarova zjevení úplně klidná. Potom ale znervózněla. Trhala za otěže a rozčileně švihala hlavou. Viděla snad Izara taky? Nebo ho jen cítila?

Cas ji mírně oslovil: „Co je to s tebou, děvče? Už jsme skoro doma.“  
„Vidíš mě, chlapče?“

Došli už doprostřed mostu. Cas zívá. On i klisna pokračovali v chůzi, ale Izaro se zastavil. Že by? Bývalý výběrčí se konečně nechal oblafnout! Cas za sebou uslyšel jen tiché zamumlání: „Ále. Pitomý jako pytel koček. Přesně jako jeho matka.“

Cas strnul. Jen na kratičký okamžik. Ale stačilo to. Izaro se jedním švihem ocitl před mladíkem a vítězoslavně rozhodil paže.

„Takže mě *vidíš*! Já to věděl.“

Cas zavrčel. „Jdi mi z cesty.“ Ukročil doprava. Výběrčí mu zastoupil cestu. Ukročil doleva. Totéž. Cas nechtěl projít skrze něj, i když to šlo. Udělal to jednou a věděl, že už nikdy v životě nezapomene na ten odporný pocit – jako kdyby se mu kolem vnitřností ovíjeli červi. Tentokrát ho to srazilo na kolena a on se pozvracel do hlíny.

Naštvaný Cas se napřímil do celé své výšky a vztekle přimhouřil oči. Bylo mu osmnáct let, poslední tři roky strávil mimo domov a za tu dobu vyrostl tak, že se teď mohl výběrčímu dívat zpřímá do očí. Vylekalo je to oba dva.

„Co chceš?“ zeptal se Cas.

„Co já...? *Jak to*, že mě vidíš?“

„Nevím.“

Tuhle otázku si Cas sám pokládal mnohokrát. Jestli viděl duchy i někdo jiný, Cas o tom nevěděl. Nebyla to ostatně věc, na kterou jste se někoho ptali nebo ji někomu přiznávali, pokud jste chtěli mít klid. Blázinců bylo dost, a ani jeden z nich nebyl pěkný. „Je to všechno? Pak ti

přeju hezký den, výběrčí mýta.“ Čekal, až Izaro pochopí jeho narážku a ustoupí mu z cesty.

K tomu se ale Izaro nechystal. Teď když si získal Casovu pozornost, jako by si náhle nebyl jistý, co má dělat dál. Vítr Casovi rozfoukával černé vlasy do všech stran. Izarovi oproti tomu spočíval plnovous na hrudi bez hnutí. Vteřiny plynuly. Nakonec promluvil Cas. Nechtěl se ptát, ale zoufale toužil znát odpověď.

„Viděl jsi mého bratra?“ Třes, který slyšel ve vlastním hlasu, ho pokořoval.

„Ne.“ Po Izarově tváři se mihlo cosi jako lítost. „Už rok. Od té morové nákazy. Už sem nikdo nechodí.“

Cas takovou odpověď nečekal. Ustoupil do strany. Tentokrát ho Izaro nechal projít, k očividné úlevě klisny, ale o pár okamžiků později ho Cas uslyšel tiše promluvit: „Pohrběš mě?“

Cas se zastavil a odvětil, aniž by se ohlédl: „Urazil jsi památku mé matky, a teď čekáš, že pro tebe udělám tohle?“

„Ále. To jsem řekl, jen abych tě rozčílil...“

Cas střelil pohledem přes rameno. „No, tak to se ti povedlo.“

„Lorde Cassiapee...“ Cas se při zvuku svého celého jména zašklebil. Izaro si toho nevšímal. Hleděl k opačnému konci mostu. Opodál něj stál kamenný domek, jenž po celá staletí sloužil jako místo, kde pracovali a přespávali výběrčí mýta. „Nezůstal nikdo, aby mě zaopatřil. Už přišla zvířata.“

Jeho slova vyvolala v Casově mysli sled hrůzu nahánějících obrazů. Zdráhavě zamžoural směrem k domku. Část doškové střechy se již propadla. Něco takového by se nikdy nestalo, kdyby byl Izaro zůstal naživu. Dveře vytržené z horního závěsu zůstaly dokořán, takže se, celé nakřivo, opíraly pouze o ten spodní.

*Už přišla zvířata.*

„Prosím,“ dodal Izaro.

Cas se podíval na své ruce. Zjizvené, mozolnaté. Ruce uvyklé těžké dřině. Pohrběvání mrtvých. Doufal, že s tímhle už skončil. „Máš lopatu?“

Úleva zračící se v Izarově tváři ho až zahanbila. Cas se od něj odvrátil a předstíral, že ji nevidí.

\* \* \*

Izaro byl mrtvý už mnoho měsíců. Tak dlouho, že nejhorší puch už zmizel, stejně jako většina jeho masa a vnitřností, které spořádala lesní stvoření.

Cas si ode dveří prohlížel pokoj. Na stole pokrytém prachem leželo počítadlo a účetní kniha, zčásti okousaná. Na podlaze, na houni i na okenní římse se válel zvířecí trus. Hlavně od krys a ptáků. V rohu stála postel a židle. Izaro prošel kolem Case a svalil se do židle. Oba se zadívali na tělo ležící v posteli. Cas už viděl horší. Hádal, že Izaro ne.

„Ta lopata?“ pobídl ho Cas tiše.

„Venku.“

„Kde,“ pokynul Cas k posteli, „by sis to přál? Ve vesnici?“

„To je moc daleko,“ odpověděl Izaro, neschopen odtrhnout zrak od toho, co z něj zbylo. „Kdekoli. Jen...“ Zlomil se mu hlas. „Ne tady.“

Cas rychlými, zkušenými pohyby uvolnil ložní prádlo a zabalil do něj tělo. Pohyb vyvolal hemžení lesklých žlutých brouků, kteří se rozcupitali od těla do všech stran. Breberky vytvořily hromádku pod Casovým nohama. Zvuky, které dělaly – *klik, klik, klik* –, postupně zesilovaly, jak ty potvůrky vytvořily jedinou řadu a šinuly se přes pokoj vzhůru k otevřenému oknu a ven z domku. Klikání pomalu utichalo. Izaro, stále usazený na židli, nabral zvláštní zelený odstín. Case nikdy nenapadlo, že by se duchovi mohlo udělat špatně.

„Nedívej se,“ poradil mu. Bylo snazší dýchat ústy. Nejhorší zápach už zmizel, ale všechn rozhodně ne. S funěním si hodil zabaleného Izara přes rameno a vypotácel se ze dveří. Tělo bylo těžké, přestože už z něj zbývalo o málo víc než kosti, držené pohromadě šlachami a tlejícím oděvem. Chrastilo a klapalo, když s ním Cas obcházel domek a malý oplocený dvorek, kde, jak si vzpomněl, kdysi bývaly slepice. Na zemi u zadní zdi ležela zrezivělá lopata. Popadl ji a vyškrábal se na násep, Izara těsně v patách.

\* \* \*

„Tady?“ zeptal se Cas.

Zastavili se v hájku divokých olivovníků a hustých borovic. *Dobré místo k pochování muže, který si cenil své osamělosti*, pomyslel si. Na Izarovo příkývnutí hodil Cas lopatu na zem a tělo položil vedle ní. Jako poslední následoval jeho těžký plášť.

Ranní slunce poskytovalo jen málo tepla a vítr byl ostrý, ale těžká práce mu to víc než vynahrazovala. Už dvakrát si Cas musel dojít k řece naplnit čutoru. Izaro seděl se zády opřenými o kmen nedalekého olivovníku. Dlouho mlčel, dokud si Cas nepřetáhl přes hlavu košili, která se mu nepříjemně lepila na tělo, a nezhodil ji na zem k plášti. Na zvuk Izarova zasyčení Cas strnul.

*Idiot*. Jak mohl zapomenout na své jizvy? Hleděl na Izara, jehož oči byly rozšířené šokem a hrůzou, a viděl v nich totéž, na co se díval on.

Ošklivé zjizvení, které mu pokrývalo záda i hrudník. Dlouhý šrám od biče, táhnoucí se od levého ramene až po pravou kyčelní kost. Půlměsíce od boty s ocelovou špičkou. Purpurové pruhy na zápěstích, kde mu železná pouta servali kůži a zařízla se až do masa. Cas už se vzdal veškeré naděje, že ty živé cejchy hněvu ještě kdy vyblednou.

„Kdo ti to...“ Izaro se odmlčel. Výraz Casovy tváře ho připravil o slova.

Cas bez odpovědi sáhl pro košili a opět si ji oblékl. Do hrdla mu jako žluč stoupal stud.

Popadl lopatu a kopal.

Hlouběji a hlouběji.

A pak se to vrátilo.

Poslední výprask utřil před rokem. Ta vzpomínka se mu z mysli nikdy nezatoulala příliš daleko.

„Vstávej.“

Strážcova bota ho zasáhla do žeber, když se shýbal pro další kámen. Cas ucouvl a poslechl. Za roky zajetí a věznění vyrostl do výšky a zmohtněl, i když tenhle strážce byl pořád o hodně větší než on. „Jdi si pro šlichtu,“ nařídil mu. Pak odpochoval, kopaje cestou další vězně a štekaje na ně povely.

Cas nebyl nikdy tak daleko od domova. Jen pár stop odtud ležel v troskách největší briský most. Další oběť neutuchající války mezi Oliverasem, jeho rodnou zemí, a Brisou, tím zatraceným královstvím tady na severu. Cas byl jedním z vězňů, které sem poslali, aby pomáhali most znovu vybudovat. Kámen po kameni. Připojil se do fronty před kotlem k ostatním, co čekali na svůj příděl odporne břečky. Obvykle se skládala z tuřínů a nejspíš kočičího masa, pokud tam vůbec nějaké bylo. Aspoň byla horká. Probudil se s ošklivou zimnicí a zjištěním, o němž s nikým nemluvil. Neboť tady byl obklopen nepřáteli, nebyl tu nikdo, s kým by mluvit mohl.

To rýpnutí do zad očekával. Bylo už skoro tradicí. Cas ho ignoroval, ale tím si pouze vysloužil další. Tentokrát přešlápl a mile se na muže se zčernalými zuby, který nosil jméno Mendo, usmál.

„Kam čumíš, Oliverasane?“ vyštěkl na něj Mendo. „Rozbiju ti ten tvůj hnusný ksicht, jestli na mě nepřestaneš čumět.“

Samotný Mendo ho příliš ohrozit nemohl, jenže měl přátele. Další Brisany. Cas si už potisící přál, aby tu s ním byl jeho bratr. Jako ochránce i jako rádce. Ale co by Ventillas na tomhle místě dělal? Sotva na svého bratra pomyslel, odpověď byla nasnadě. „Hnusný? Tvoje sestra říkala něco jiného.“

A to stačilo. Přesně tak prosté a ubohé to bylo. Ostatní vězni ho slyšeli a zasmáli se. A Mendovi se oči se rozšířily zuřivostí. Cas se obrnil. *Je to tady*. O několik vteřin později se už válel v blátě. Mlátili a kopali do něj vedle Menda všichni, kdo na něj dosáhli nohou nebo pěstí. Roztrhl se mu ret. Rány do břicha ho přinutily kašlat krev. Jedno kopnutí, nebo tisíc? Člověk by čekal, že po letech věznění už bude s těmi věčnými výprasky smířený, že je bude snášet nějak lépe. Ale nebylo to tak. Nebylo to snazší. S každou další pohanou se cítil o něco více jako pes a o něco méně jako kluk, kterého milovala jeho rodina. Přestože ho zaplňovala hrůza a bolest, Cas se nevzpíral. Ani se nesnažil krýt si obličej, když se na něj snášely další rány. *Dělejte si se mnou, co chcete, vy mezci. Dneska mi naložte, kolik chcete.*



Zdálky k němu dolehl další křik. Casovy tyranu někam odtáhli. Oteklyma očima zamžoural na dozorce, který si ho vztekle prohlížel. „Co to má znamenat?“ dožadoval se vysvětlení.

„To si začal ten Oliverasan,“ křikl jeden z vězňů. „Urážel Mendovu sestru.“

Neodpověděl mu dozorce, nýbrž jeho kapitán, který právě vkročil Casovi do zorného pole. Muž jen o málo starší než on, s malou bradou a v neposkvřené uniformě. Celou situaci si měřil s mírným zájmem. „Á. Stará dobrá provokace se sestrou. Až na to, že ty žádnou sestru nemáš, Mendo.“

„To ale on nevěděl,“ protestoval Mendo. „Nějaký špinavý Oliverasani nebudou urážet naše ženský.“

„To je fakt.“ Kapitán se rozhlédl po věznicích se zakrvácenými pěstmi a nato se obrátil na Case, který se mezitím pracně zvedl na kolena. „Co je dneska s tebou, Oliverasane? Většinou se tak snadno nedáš.“

Cas vyplivl krev na zem. „Jeden proti třiceti?“ vyšlo z něj hrubé zachraptění. Bolelo ho i mluvit. „A k čemu?“

„Dřív tě to nikdy nezastavilo,“ připomněl kapitán. „Na tvém místě bych se do umírání tak nehrnul. Protože všichni víme, kam půjdeš potom.“

Mendo, který neměl sestru, si přisadil: „Rovnou do pekla, ty basta..“

„Ano, Mendo, myslím, že to pochopil. Tak vstávej, Oliverasane.“ Kapitán pokynul dozorcovi a ten si sňal z opasku bič. „V mém táboře jsou souboje zakázány. Musím teď někoho potrestat. A klidně to můžeš být ty.“

Cas pracně vstal, každá píď jeho těla řvala bolestí. Třásl se. Byla mu tak strašná zima.

Dozorce k němu přistoupil. „Košili.“

S obtížemi si přetáhl přes hlavu košili plnou skvrn a potrhounou už před výpraskem. Rozhostilo se užaslé ticho a pak od něj všichni – vězni, dozorce i kapitán – uskočili co nejdál. Následoval zběsilý shon.

Cas se podíval dolů na své tělo. Dýměje objevil toho rána. Jednu pod klíční kostí, druhou na boku. Včera večer tam ještě nebyly. A teď

se všechny otevřely, protrhly je údery a kopance. Věděl, co ty vředy znamenají, donesly se k němu zvěsti z města – zvěsti o přeplněných špitálech a tělech zanechaných na ulici. Mezi dozorcí zaznamenal neklidnou ostražitost.

*Tohle* by jeho bratr udělal. Pokud by útěk byl nemožný a smrt všudypřítomná, Ventillas by vzal své nepřátele s sebou. Tolik, kolik by dokázal... I když ho to příšerně bolelo, Cas se zakřenil od ucha k uchu, zuby zalité krví, a spokojeně hleděl na muže se zkrvavenými pěstmi a panikou v očích.

„Že půjdu do pekla, říkáte?“ Sotva poznával vlastní hlas. „Tak to vás ale vezmu s sebou.“

Jenomže Cas toho dne nezemřel, a nezemřel ani v dalších dnech. Ze všech chlapů tam na mostě byl jediný, kdo morovou nákazu přežil.

\* \* \*

„Ty už jsi to dělal.“

Izarův hlas ho vrátil zpátky do přítomnosti. Výběrčí ukázal na lopatu. „Kopání hrobů. Nedělaš to poprvé.“

Cas se odvrátil. „Nedělám.“

„Kde jsi byl?“

„Na severu.“ Cas přihodil na zvětšující se hromadu hlíny další lopatu. Hrob nesměl být mělký. Šest stop nejméně. Jinak se sem zvířata vrátí a zase ho vyhrabou.

„Kde na severu?“ dotíral Izaro.

Cas neodpověděl. Pracně uvolnil velký kámen a odstrčil ho stranou. Následovala chvíle ticha, než Izaro prohodil: „Býval jsi o dost upovídanejší.“

„A ty míváš upovídání.“

Odfkrknutí. Asi to měl být smích. „Nikdy jsi bratrovi neřekl, co jsem ti udělal.“

„Nebylo co říkat.“

„Že nebylo?“ opáčil Izaro skepticky. „Jak výběrčí mýta zbil mladšího bratra lorda Ventillase? Mohlo mě to stát život.“

Lopata narazila na další kámen. Cas ho vyrýpl a odhodil stranou. „Možná jsem si to zasloužil.“

„Pch,“ ušklíbl se pobaveně Izaro. „To si piš.“

Když bylo Casovi osm nebo devět let, ze žertu otevřel ohrádku u Izarova domku a vypustil mu všechny slepice. Hihňal se ve skrytu stromů, jak výběrčí s klením zběsile pobíhá a snaží se ptáky pochytnat. Několik slepic se bohužel zaběhlo do lesů a hlídač už je nikdy neviděl. Taková možnost Case vůbec nenapadla. Měl z toho špatný pocit. A nepřemýšlel přitom, co má na sobě. Jeho rudá tunika byla totiž v porostu divokých olivovníků a borovic krásně vidět. Izaro ho dohonil jako nic a přehnul si ho přes koleno. Domů musel jít Cas pěšky. A kráčel se slzami v očích, protože ho zadek bolel tak, že se nemohl posadit na koně. Celý ponižující incident si raději nechal pro sebe.

Cas znovu zavzpomínal na Izarův domek. Ohrádka byla zavřená, dvorek prázdný. „Co se stalo s tvými slepicemi?“

Izaro zamumlal cosi nesrozumitelného.

Cas se ohlédl přes rameno. „Cože?“

„Šel kolem jeden chlap. Ukradl mi mýtné. Ukradl mi slepice.“

Cas přestal kopat. Otočil se k Izarovi čelem a vykulil na něj oči. „To už jsi byl...?“ Pokynul k otevřenému hrobu.

„Mrtvý?“ Izaro se zašklebil. „Ještě ne. Přišel ještě předtím. Nepromluvil na mě ani slovo. Nedal mi napít, i když jsem ho prosil. Taky mi sebral sekeru. Slyšel jsem, jak říká svojí holce, ať posbírá slepice.“

Cas si představil, jak Izaro leží v horečkách a bezmocně přihlíží, jak ho lupiči okrádají. „Kdo to byl?“ zeptal se úsečně.

Izaro mu prozradil jeho jméno. Cas toho člověka znal. Žil v Palmerinu, jestli byl tedy ještě naživu.

„Kde jsi měl to mýtné uložené?“ zeptal se.

„Pod prkny v podlaze.“

„Kolik tam bylo?“

Nad výší částky Cas jen povytáhl obočí. Tyto pozemky patřily lordu Rubenovi, jeho sousedovi, a Case napadal pouze jediný důvod, proč se

o Izara nepřišel nikdo postarat. Nebo aspoň převzít vybrané mýtné, když nic jiného. V útrokách ucítil žhavý, hořký kámen. Na otázku, kterou položil, znal odpověď předem. „Co je s lordem Rubenem?“

Izaro pouze zavrtěl hlavou.

„A jeho rodina?“

„Všichni pryč.“

Tak dlouho pro něj všichni ti mrtví byli cizími lidmi. Nebo dokonce nepřáteli. Ale lord Ruben nebyl ani jedním z toho. A jestli mor svými kostnatými, zčernalými prsty dosáhl až takhle daleko do hor, co to muselo znamenat pro jeho bratra? Cas začal znovu kopat. Po chvíli se ještě otočil na Izara, který jen zamračeně hleděl do prohlubující se jámy, a zeptal se: „Můžeš odtud odejít?“

„Ne. Musím zůstat v blízkosti řeky.“

„Zkoušel jsi jít někam dál?“

Přikývnutí.

„Co se stane?“

„Začne to bolet tady.“ Izaro si položil ruku na srdce. Nato se zahleděl za Case a zvědavě se otázel: „Vidíš ji?“

Cas se podíval směrem, kam Izaro pokynul. Nebylo tam nic než stezka vedoucí k řece. Na pažích se mu náhle naježily chloupky. „Ne, nevidím.“

Vrátil se ke kopání. Když byla jáma dost hluboká, zahodil lopatu vedle ní a vylezl ven. Izaro sledoval, jak chlapec táhne tělo, stále zahažené v prostěradlech, až na samý okraj jámy. Cas vskočil zpátky dovnitř a opatrně si nechal mrtvolu sjet do náruče. Nozdry se mu zachvěly odporem. Tak jemně, jak jen dokázal, položil Izara na hlínu, vylezl z jámy a zaházal ji. Ani jeden z nich nepromluvil, dokud Cas nebyl hotov. Pak zvedl lopatu, řekl „Tak tedy sbohem“ a ze země sebral prázdnou čutoru.

Izaro se zatvářil překvapeně. „Cože? Počkej!“ Rozběhl se za ním. „A co modlitba?“

Cas šel dál. Zastrčil si čutoru za opasek. „Co je s ní?“

„Lorde Cassiapee...“